

KRISTINA OHLSSONOVÁ

**KLAMSTVÁ,
KTORÉ
HOVORÍME**

KOLKO TOHO MUSÍ OBETOVÁŤ, ABY SA ZACHRÁNIL?

IKAR

KRISTINA OHLSSONOVÁ

**KLAMSTVÁ,
KTORÉ,
HOVORÍME**

Preložili Zuzana Inczingerová a Lenka Kočišová

IKAR

Kristina Ohlsson
MIOS BLUES

Copyright © Kristina Ohlsson 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © 2019 by Zuzana Inczingerová, Lenka Kočíšová
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Zo švédskeho originálu Mios Blues
(Piratförlaget, Štokholm 2015)
preložili Zuzana Inczingerová a Lenka Kočíšová.
Redigovala Želmíra Čížová.
Obálku navrhla Barbara Baloghová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava, v roku 2019
ako svoju 1447. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6659-9

*Čítať Pochované klamstvá mi spôsobuje bolesť.
Chcem tým povedať, že si priveľmi dobre pamätám,
ako to bolo. Lucy v kancelárii experimentovala
s opaľovacími krémami a ja som chodil na tajné rande.
Všetko príjemné sa však skončilo po ceste do Texasu.
Pripravte sa na to. Príbeh, ktorý vám teraz vyrozprávam,
je oveľa vážnejší. Oveľa temnejší. Už vôbec nejde
o pochované klamstvá. Nie, nadišiel čas,
aby som rozpovedal Miov príbeh.*

ÚVOD

Kto ste?

PREPIS ROZHOVORU S MARTINOM BENNEROM (MB)

**PUBLICISTA: KAREN VIKINGOVÁ (KV),
novinárka na voľnej nohe, Štokholm**

MB: Kto ste?

KV: Volám sa Karen Vikingová. Bola som blízka priateľka Fredrika Ohlandera, s ktorým ste spolupracovali.

MB: Aha, teda tak. Blízka priateľka?

KV: Áno. Chápem, že ste skeptický, preto vám sprostredkujem informácie, ktoré som sa dozvedela. Potom ako Fredrik zomrel... mimochodom, viete, že už nežije?

MB: Áno, viem. A je mi to veľmi ľúto.

KV: Aj mne. Boli sme si veľmi blízki, bol pre mňa takmer ako brat. Ja... pred niekoľkými dňami mi nečakane zavolať Verner, jeho partner. Vo Fredrikovej bankovej schránke našiel objemnú zapečatenú obálku. Bola adresovaná mne a určená do vlastných rúk.

MB: Dobre.

KV: Obálku som si vyzdvihla u Vernera v ten istý večer. Obsahovala hrubý zväzok papierov a odkaz, v ktorom Fredrik vysvetľoval, že ak zmizne alebo sa mu niečo stane, mám kontaktovať vás. Písalo sa v ňom, že vás stretol krátko po tom, ako ste sa dostali do problémov, a že je nanajvýš dôležité, aby sa príbeh, ktorý ste mu vyrozprávali, zachoval.

MB: Prezradil vám niečo o našej spolupráci, kým ešte žil?

KV: Nie. Ale viacerí sme si všimli, že pracuje na niečom mimoriadne citlivom.

(Ticho.)

KV: Ak som to pochopila správne, s Fredrikom ste ešte neskončili. Pretože príbeh sa ešte neskončil. Alebo som to pochopila nesprávne?

MB: Nie, a preto si Fredrik zjavne myslel, že je dôležité, aby sme sa my dvaja stretli. Lebo sme sa nachádzali v polovici a on dobre vedel, že chcem zdokumentovať druhé dejstvo prinajmenej tak dobre, ako sme zdokumentovali to prvé.

KV: A ako ste na tom teraz? Dospelo druhé dejstvo k záveru?

MB: Áno. Je koniec.

(Ticho.)

KV: V poriadku, ako teda chcete postupovať? Porozprávate mi, čo sa stalo?

MB: S radosťou. Ak Fredrik posunul túto úlohu vám, znamená to, že vám môžem veriť. Preto to aj urobím. Musíte však pochopiť a dodržať základné pravidlá. Všetko, čo vám rozpoviem, zostane medzi nami. Zverejniť môj príbeh môžete iba vtedy, ak zomriem alebo zmiznem. Pochopili ste?

KV: Samozrejme. Ako ste si iste všimli, Fredrik mi to vysvetlil vo svojom liste.

MB: Čo vlastne viete? Koľko vám toho stihol Fredrik napísať, kým zomrel? Všetko?

KV: Myslím, že áno. Bude však asi lepšie, ak si list prečítate aj vy. Časť napísal formou súvislého textu, zvyšok iba stručne zhrnul. Veľmi rada by som pretransformovala súvislý text do knižnej podoby. Fredrik pre ňu vymyslel úžasný názov.

MB: Aký?

KV: *Pochované klamstvá.*

POCHOVANÉ KLAMSTVÁ

Zhrnutie

Volám sa Martin Benner a som právnik. Až donedávna som mal všetko. Ženy, kariéru, nechutne nákladný životný štýl a úžasnú dcéru. Dnes je všetko inak. Môj život sa zmenil. A ja už nie som v bezpečí. Možno to majú na svedomí moje slabosti. Neprestajne bažím po vzrušení, v súkromnom aj profesionálnom živote. Bohužiaľ, stálo ma to veľa. Napríklad môj ľúbostný vzťah s Lucy, s ktorou spolupracujem a delím sa s ňou aj o posteľ.

Do mojej kancelárie zavítal muž. Tvrdil, že sa volá Bobby a potrebuje moju pomoc. Jeho sestru sa vraj prihodilo čosi hrozné. Neprávom ju obvinili zo spáchania piatich vrážd. Noviny ju nazvali Sara Texasová. V skutočnosti sa volala Sara Tellová.

Bobby ma požiadal, aby som jeho sestru obhajoval. A aby som našiel jej nezvestného syna Mia. Sestrin prvý právnik vraj neodviedol dobrú prácu. Bobby sa domnieval, že mne to pôjde lepšie.

Bol tu však jeden malý háčik. Sara bola mŕtva. Spáchala samovraždu, keď dostala priepustku z vyšetrovacej väzby. Stalo sa to deň pred plánovaným začiatkom súdneho procesu. Všetci súdni znalci sa zhodli na tom, že ju budú súdiť za všetkých päť vrážd súčasne. Mali k dispozícii mnoho dôkazov. A ona sa ku všetkému priznala.

Napriek tomu som privolil, no súhlasil som iba s prvou požiadavkou – očistiť Sarino meno. Prípadovej nezvestného syna Mia ma nezaujímal. Zmizol zo škôlky v ten istý deň, keď Sara dostala priepustku. Polícia sa domnievala, že Sara ukončila aj jeho život. Nemal som nijaký dôvod myslieť si, že to bolo inak.

Čoskoro som však zistil, že v policajnom spise sú isté medzery. Zdalo sa, že nepracovali dôsledne, lebo som narazil na viacero nepreskúmaných stôp. Sara pracovala ako opatrovateľka detí v USA, v Texase, a práve tam mala spáchať prvé dve vraždy. Ale jej najlepšia priateľka Jenny, ktorá tiež pracovala ako opatrovateľka v Texase, bola skeptická. Dokonca veľmi skeptická. Jenny ma vyhládala a povedala mi, že na čas spáchania prvej vraždy môže Sara potvrdiť alibi.

Potom veci nabrali rýchly spád. Jenny zavraždili. Aj Bobbyho. Bol tu však malý detail – Bobby, ktorý zomrel, nebol ten istý Bobby, ktorý zavítal do mojej kancelárie. Polícia tvrdila, že existuje svedok, ktorý môže potvrdiť, že Jenny zrazilo auto, ktoré sa nápadne podobalo na moje. Porsche. Svedectvo spolu so skutočnosťou, že som sa stretol s oboma obeťami, stačilo na to, aby sa zo mňa stal podozrivý. Vyšetovanie viedol môj starý známy, Didrik Stihl. Muž, ktorého som mal rád a kedysi obdivoval (viedol aj vyšetovanie proti Sare), sa zmenil na osobu, ktorej som sa vyhýbal ako čert krížu.

Spolu s Lucy sme odcestovali do Texasu. Myslel som si, že ak sa mi podarí zbaviť Saru obvinenia z jednej vraždy, podarí sa mi ju zbaviť viny aj v prípade ostatných vrážd. Veril som, že ak očistím Sarino meno, vyriešia sa tým aj moje osobné problémy. Zbavil by som sa podozrenia z vraždy Jenny a Bobbyho a môj život by sa vrátil do starých koľají. Z veľkej časti ma poháňala láska k Belle. Štvorročná dcéra mojej sestry, o ktorú som sa staral od jej deviatich mesiacov, potom čo jej rodičia zahynuli pri leteckom nešťastí. Robím,

čo je v mojich silách, aby som jej bol dobrým otcom, lebo ju nadovšetko ľúbim. A ak smiem dodať, ukázalo sa, že aj táto skutočnosť patrí k mojim slabostiam.

V Texase sme sa toho dozvedeli oveľa viac, než sme dúfali. Ukázalo sa, že Sara naozaj spáchala prvú vraždu, z ktorej bola obvinená. Bolo to v sebaobrane. Zistili sme tiež, že sa živila ako prostitútka a bola členkou siete mafiánskeho bosa. Siete, ktorá sa zaoberala obchodovaním s drogami a bielym mäsom. A meno mafiánskeho bosa bolo Lucifer.

Sarin vzťah k Luciferovi bol nanajvýš zvláštny. Bola jeho tajná milenka, a keď zistila, že čaká jeho dieťa, ušla späť do Švédska. Tak jednoducho sa jej to však prepiečiť nemalo. Lucifer bol muž s obrovským množstvom kontaktov a skvelou sieťou informátorov. Krátko nato sa dozvedel, kam ušla a aj prečo.

Lucifer dorazil do Štokholmu a požiadal Saru, aby sa s ním vrátila do Štátov. Ona váhala. Za trest a istým spôsobom aj preto, aby ju k tomuto kroku donútil, jej Lucifer oznámil, že za každé odmietnutie zavraždí jedného človeka a môže sa stať, že neskôr ju budú z tejto smrti podozrievať. Trikrát ho odmietla, trikrát vyhasol jeho rukou jeden život v Štokholme. A krátko nato sa Sara ocitla na polícii, obvinená z nie menej ako piatich vrážd. Z dvoch spáchaných v Texase a z troch v Štokholme. Jej syn Mio skončil v pesúnskej starostlivosti.

Sare sa podarilo utiecť, keď sa dostala na priepustku von. Ak môžem hádať, urobila to, aby zaistila bezpečie nielen pre seba, ale aj pre syna, ako to však chcela urobiť, dodnes nie je známe. Jej syna zrazu vyhlásili za nezvestného. Nenašli ho v škôlke, nebol ani doma u pestúnov. Z čistého zúfalstva skočila Sara z mosta Västerbron. Mio sa nikdy nenašiel.

Mio však nebolo jediné dieťa, ktoré zmizlo. Zmizla aj moja Belle. Keď sme s Lucy odcestovali do USA, nechali

sme ju vo Švédsku. Aby som jej zabezpečil najvyššiu možnú ochranu, schoval som ju v šérach, na mieste, kde bývali jej starí rodičia. Bola zároveň pod dozorom muža, ktorý sa volá Boris, môjho bývalého klienta. Klient a zároveň mafiánsky bos. Dokonca ani to nepomohlo. Zmizla, keď som bol v Texase, a vrátila sa až o dva dni. Lucifer nebol žiaden vrah detí, pokúšal sa ma tak zastaviť. Zavolať mi anonym a vyhlásil, že Belle mám zapožičanú na dobu určitú. Podarilo sa mu ju vziať raz a pokojne to vraj urobí znova. Budem si ju môcť nechať iba v tom prípade, ak mu pomôžem nájsť jeho nezvestného syna Mia.

A presne tu sa nachádzam. Uniesli mi dcéru, a ak sa nevzchopím, riskujem, že ju navždy stratím. Musím urobiť všetko, čo je v mojich silách, aby som našiel Mia. Okrem toho musím zistiť, kto sa ma pokúša falošne obviniť z dvoch vražd a dostať ma do väzenia. Pretože Lucifer tvrdí, že on s tým nemá nič spoločné.

Lucifer. Veľmi rád by som vedel, kto v skutočnosti je. Zlo by konečne nadobudlo tvár a ja by som vybrádl z tejto šlamastiky. Niektoré fakty týkajúce sa Luciferovej totožnosti smerujú k šerifovi Estebanovi Stillerovi, ktorého som stretol v Houstone. Neodvážujem sa však v tom vrtať. Belle by to mohlo stať život.

V mojom živote nie je nič dôležitejšie ako Belle. Teraz to už viem. Pre jej dobro teda hrám podľa pravidiel a nesnažím sa získavať priveľa informácií. Je to ako chodenie po lane. Človek sa musí stále pozerať pred seba, nikdy nie dolu.

V takom prípade totiž poriadne narazí.

PRVÁ ČASŤ

Ked' zmizol Mio

PREPIS ROZHOVORU S MARTINOM BENNEROM (MB)

**PUBLICISTA: KAREN VIKINGOVÁ (KV),
novinárka na voľnej nohe, Štokholm**

KV: Čo si teda myslíte o *Pochovaných klamstvách*?

MB: Parádne napísané. Tak, pustime sa do práce. Ja rozprávam, vy píšete. Rovnako sme postupovali aj s Fredrikom.

KV: Čím začnete? Udalosťami, ktoré nasledovali potom, ako ste dostali Belle späť?

MB: Samozrejme. Prvé dni možno zhrnúť veľmi stručne. Najprv sme šli do nemocnice, kde Belle prezreli a vyšetrili. Potom sme zamierili do môjho bytu a zostali sme tam. Vyšiel som odtiaľ len preto, aby som sa stretol s Fredrikom a s políciou. Nato som sa pustil do práce na úlohách, ktoré som musel vyriešiť.

KV: A ktoré to boli? Iba aby sme mali jasno.

MB: Mal som zistiť, čo sa stalo so synom Sary Texasovej Miom. Touto úlohou ma poveril Lucifer. A ďalej som chcel zistiť, kto sa ma pokúša dostať do väzenia za dve vraždy a prečo. Lucifer s tým nemal nič spoločné, to mi vysvetlil.

KV: Ani trocha ste ho nepodozrievali, že vám klamal?

MB: K tomu sa ešte dostaneme. Najprv si však musíme ujasniť jednu vec.

KV: V poriadku.

MB: Čítať *Pochované klamstvá* mi spôsobuje bolesť. Chcem tým povedať, že si priveľmi dobre pamätám, ako to bolo. Lucy v kancelárii experimentovala s opaľovacími krémami a ja som chodil na tajné rande. Všetko príjemné sa však skončilo po ceste do Texasu. Pripravte sa na to. Príbeh, ktorý vám teraz vyrozprávam, je oveľa vážnejší. Oveľa temnejší. Už vôbec nejde o pochované

klamstvá. Nie, nadišiel čas, aby som rozpovedal Miov príbeh.

KV: Dobre, poviem to teda takto. Keby ste mali napísať tento príbeh vy sám, ako by ste začali?

(Ticho.)

MB: Takto: V mojich nočných morách ma vždy pochovávajú zaživa.

1

NEDELA

V mojich nočných morách ma pochovávajú zaživa. Vždy to prebieha rovnako. Najprv som nechápal, čo sa stane. Nemí ľudia ma nekompromisne držia za plecia a nútia ma kráčať vpred. Nie pomaly, nie rýchlo. Je noc a nebo je čierne. Vzduch je teplý a ťažký. Prechádzame cez niečo, čo sa podobá na opustený priemyselný areál. Okolo nás sa črtajú obrysy veľkých tmavých strojov a pripomínajú tieň vytvorené z ocele. Chcel som sa spýtať, kde sme a kam ideme. Zapchali mi ústa, preto som nemohol iné, iba mlčať. Látku mi strčili hlboko do krku, šklbalo mi kútikmi úst. Čelusť sa dotýkala jazyka. A niečo som mal s nohami. Boli zviazané lanom, takže som mohol robiť iba malé kroky. Musel som ich urobiť viac ako moji väzňatelia. A to ma desilo na smrť.

Koľkokrát sa dospelému človeku stane, že je na smrť vydesený? Nie veľakrát. Pravdepodobne preto, lebo existuje iba málo vecí, ktoré nás dokážu vystrašiť. Vieme, že väčšina problémov sa vyrieši a malé prekážky nestoja za to, aby sa na ne človek príliš upínal. Vyrásť z detských radostí a strachov je dar, lebo iba tak si človek vytvorí nadhľad. Jediná odvrátená strana tejto slobody je bolestivé poznanie, čo je v živote hodné nášho strachu.

Strata našich milovaných blízkych.

Strata zdravia či nebodaj života.

A vo veľmi zriedkavých prípadoch strach z bolesti.

Polovicu cesty som kráčal, polovicu cesty cez priemyselný areál ma vliekli, pochopil som, že zomriem. Je to veľmi zaujímavé špecifikum nočných môt. Veľmi často totiž vieme, ako sa skončia. A to preto, lebo podvedome vieme, prečo sa nám sníva takýto sen. Vieme, ktoré konkrétne činy a skúsenosti spúšťajú určité reakcie a sčasti práve v týchto udalostiach nachádza strach svoju potravu. Pamäť má neobmedzenú moc nad našimi myšlienkami.

Nočné mory ma začali strašiť krátko nato, ako sa mi vrátila Belle. Vtedy, keď sme sa vrátili z Texasu. Vo sne som sa pokúšal vydržať a zároveň sa zobudiť. Ani raz sa mi to nepodarilo. Nočné mory pokračovali a ja som ich nedokázal ovplyvniť. Tichí muži v čiernom sa pohybovali rovnako nečujne ako príliv a odliv. Žuval som látku napchatú v ústach, pokúšal som sa vydať aspoň hlások. Nešlo to. Nikto mi nechcel povedať, kam ideme. Nikto mi nechcel prezradiť, čo som urobil.

Nakoniec som všetko pochopil. Okolie sa mi zdalo akési známe. Pochopil som, aké stroje stoja okolo a čo kedysi stvárali s našou zemou. Bol som tam už predtým. A nikdy som sa neplánoval vrátiť.

Začal som sa krútiť a kládol som odpor. Ale muži kráčali ďalej. Visel som na ich rukách, nohy a kolená sa mi pri vlečení oškierali o zem. Džínsy, ktoré som mal na sebe, boli zničené a čoskoro ma premkla bolesť.

Nikdy som sa neprestal pokúšať kričať. Dokonca ani vtedy, keď sme zastali pri čerstvo vykopanej jame. Chcel som požiadať o odpustenie, vysvetliť, že šlo iba o hrozné nešťastie. Nepodarilo sa mi však vydať ani jeden zrozumiteľný zvuk. Vtedy som prepukol v plač. Tichý, úprimný a srdcevrúci. Chvel som sa na celom tele a modlil sa za život. Nikto ma však nepočúval. Namiesto toho ma sotili do jamy. Bola hlboká, minimálne dva metre. Tvrdo som dopadol na zem